

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9052/2021
Гж ап 18/2021
02.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ, сви из ..., чији је пуномоћник Снежана Дуњић адвокат из ..., против тужене ЖЖ из ..., чији је пуномоћник Милош Пајчин адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 897/2019 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној 02.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 14/20 од 21.07.2020. године, исправљеног решењем истог суда РЗ 14/2020 од 28.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 897/2019 од 23.10.2019. године – става првог и другог изреке, у односу на тужиоце ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ сви из

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 897/2019 од 23.10.2019. године – става првог и другог изреке, у односу на тужиљу АА из

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 854/11 од 01.03.2017. године, исправљеном решењем истог суда П 854/11 од 04.06.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље АА и обавезана тужена да исплати тужиљи износ од 136.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке, почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев наведене тужиље у делу којим је тражила да се обавеже тужена да јој, на име изгубљене добити исплати накнаду по основу изгубљене камате на орочена девизна

средства коју даје Комерцијална банка а.д.Београд на орочене девизне улоге и то од јуна 2008. године на износ од 136.000 евра. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ББ и обавезана тужена да исплати тужиљи износ од 5.630 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев наведене тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој, на име изгубљене добити, исплати накнаду по основу изгубљене камате на орочена девизна средства коју даје Комерцијална банка а.д. Београд на орочене девизне улоге и то од новембра 2008. године на износ од 5.630 евра. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ВВ и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 18.180 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке, почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев наведеног тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на име изгубљене добити, исплати накнаду по основу изгубљене камате на орочена девизна средства коју даје Комерцијална банка а.д. Београд на орочене девизне улоге и то од 22. августа 2008. године на износ од 18.180 евра. Ставом седмим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ГГ и обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 10.408 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке, почев од 09.12.2011 до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је тужбени захтев наведене тужиље у делу преко досуђеног износа од 10.408 евра до траженог износа од 11.158 евра, односно за износ од 750 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом деветим изреке, одбијен је тужбени захтев исте тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој, на име изгубљене добити, исплати накнаду по основу изгубљене камате на орочена девизна средства коју даје Комерцијална банка а.д. Београд на орочене девизне улоге и то од децембра 2008. године на износ од 11.158 евра. Ставом десетим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ДД и обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 10.250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 09.12.2011. године до 04.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом једанаестим изреке, одбијен је тужбени захтев наведене тужиље у делу преко досуђеног износа од 10.250 евра до траженог износа од 11.150 евра, односно за износ

од 900 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке, почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом дванаестим изреке, одбијен је тужбени захтев исте тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој, на име изгубљене добити, исплати накнаду по основу изгубљене камате на орочена девизна средства коју даје Комерцијална банка а.д. Београд на орочене девизне улоге од марта 2007. године на износ од 11.150 евра. Ставом тринаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ЂЂ и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 5.550 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате. Ставом четрнаестим изреке, одбијен је тужбени захтев наведеног тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му, на име изгубљене добити, исплати накнаду по основу изгубљене камате на орочена девизна средства коју даје Комерцијална банка а.д. Београд на орочене девизне улоге и то од фебруара 2009. године на износ од 5.550 евра. Ставом петнаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ЕЕ којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 6.600 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године и од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до коначне исплате, увећано за износ накнаде по основу изгубљене добити а по основу изгубљене камате на орочена девизна средства коју даје Комерцијална банка а.д. Београд на орочене девизне улоге, и то од јануара 2008. године на износ од 6.600 евра. Ставом шеснаестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 2. 493.750,00 динара. Ставом седамнаестим изреке, обавезан је тужилац ЕЕ да на име трошкова парничног постука исплати туженој износ од 258.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 897/2019 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 854/11 од 01.03.2017. године, исправљена решењем истог суда П 854/11 од 04.06.2018. године, у делу става првог изреке, делу става трећег изреке, делу става петог изреке, делу става седмог изреке, делу става десетог изреке и делу става тринаестог изреке, којима је одлучено о главном дугу. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 854/11 од 01.03.2017. године, исправљена решењем истог суда П 854/11 од 04.06.2018. године, у делу става првог и трећег изреке, делу става петог изреке делу става седмог изреке, делу става десетог изреке и делу става тринаестог изреке, којима је одлучено о камати, тако што је обавезана тужена да тужиоцима: АА на износ од 136.000 евра, ББ на износ од 5.630 евра, ВВ на износ од 18.180, ГГ на износ од 10.408 евра, ДД на износ од 10.250 евра и ЂЂ на износ од 5.500 евра, исплати камату по стопи Европске централне банке почев

од 09.12.2011. године до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена, до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, укинута је иста пресуда у ставу другом, четвртном, шестом, осмом, деветом, једанаестом, дванаестом, четрнаестом, петнаестом, шеснаестом и седамнаестом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено поднела ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи и као о посебној ревизији, са позивом на одредбу члана 395. ЗПП (погрешно означеног као члана 404. ЗПП).

Тужиоци су поднели одговор на ревизију у коме су оспорили ревизијске наводе и предложили да се иста одбаци као непотпуна, односно одбије као неоснована. Трошкове ревизијског поступка су тражили.

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 14/20 од 21.07.2020. године, исправљеним решењем истог суда РЗ 14/20 од 28.10.2020. године, није предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП.

Тужена је против наведеног решења изјавила жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност жалбе изјављене против решења апелационог суда, Врховни касациони суд је нашао да жалба није дозвољена.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 – ступио на снагу 01.02.2012. године), поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09). Парнични поступак у овом спору започет је тужбом од 09.12.2011. године, па се примењују одредбе ранијег Закона о парничном поступку.

Према раније важећем Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), жалба као правни лек се може изјавити против пресуде донете у првом степену и против решења првостепеног суда (члан 355. и члан 385. ЗПП).

Како одредбе тог закона, који се у овом случају примењује, не прописују жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, изјављена жалба није дозвољена.

Из наведених разлога је на основу члана 411. у вези члана 373. став 1. тачка 1. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке.

Чланом 506. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) прописано је да ће се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09). Међутим, према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који је наступио на снагу 31.05.2014. године), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Другостепена пресуда против које је изјављена ревизија донета је 23.10.2019. године, дакле после ступања на снагу новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14).

Према члану 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Из одредбе члана 395. ЗПП произилази да Врховни касациони суд одлучује о изузетној ревизији само под условом да такво одлучивање предложи апелациони суд, након оцене допуштености ове ревизије из неког од наведених разлога.

У конкретном случају, решењем Апелационог суда у Београду није предложено одлучивање о ревизији тужене као о изузетној ревизији, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоце ББ за потраживање од 5.630 евра, ВВ за потраживање од 18.180 евра, ГГ за потраживање од 10.408 евра, ДД за потраживање од 10.250 евра и ЂЂ за потраживање од 5.550 евра, очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, с обзиром да тужиоци немају својство јединствених супраничара, већ се имају сматрати обичним супарничарима, па је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужене у односу на наведене тужиоце није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, испитујући дозвољеност и основаност ревизије у смислу члана 394. и члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), утврдио да је ревизија тужене у односу на тужиљу АА дозвољена, али неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а нема ни других битних повреда поступка које могу бити ревизијски разлог према члану 398. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП. Наводи ревизије који се, непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак, примену правила о терету доказивања и оцену доказа упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, из којих разлога се ревизија не може изјавити сходно члану 398. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је у периоду од 2005. године до 2008. године узимала новац од тужилаца представљајући се као агент, односно спољнофинансијски саветник инвестиционог фонда „Mat Project Limited“ са седиштем у Великој Британији. Причом да примљене износе предаје иностраном инвестиционом фонду који њихов новац пласира кроз трговање на берзи, тужиоце је доводила у заблуду да ће на основу предатог новца остваривати добит, односно профит. Да би код њих створила чврсто убеђење у истинитост својих тврдњи тужена им је повремено исплаћивала одређене новчане износе, наводећи да су ти износи добит, односно профит. Тужилца АА је на тај начин предала туженој укупно 207.000 евра, а тужена јој је од примљеног новца исплатила - вратила укупно 70.000 евра, као „остварени профит“. Тужилца ББ је туженој у просторијама своје ординације предала на руке 5.750 евра, а тужена јој је као „остварени профит“ вратила 120 евра; тужилац ВВ је туженој у априлу 2008. године предао на руке износ од 23.000 евра, а тужена му је на име „оствареног профита“ вратила износ до 4.820 евра; тужилца ГГ је током 2007. године у више наврата предала укупан износ од 10.750 евра а тужена јој је као профит вратила износ од 342 евра; тужилца ДД је током 2007. године предала туженој износ од 10.750 евра а тужена јој је као „остварену добит“ вратила 500 евра; тужилац ЂЂ је у априлу 2008. године предао на руке туженој износ од 5.750 евра, а тужена му је вратила 200 евра. Тужена је предавала тужиоцима одређена писмена, у виду потврда и признаница, као доказе о примљеном новцу и извршеним исплатама. Након што им је саопштила да је фирма за коју је радила дошла у финансијске потешкоће, током 2009. године, тражила је да јој те доказе у оригиналу врате, а након што су тужиоци то и учинили предавала им је извесне „сертификате“ у којима су били означени већи износи од износа примљеног новца. Тужена је истакла приговор недостатка пасивне легитимације и негирала да је била у било каквом правном односу са тужиоцима, а тиме и да према њима има неку обавезу, већ су тужиоци, по њеним наводима, новац уплаћивали иностраним инвестиционим фондовима који послују на тржишту капитала. Навела је да су тужиоци за сваки уложени евро добијали вредносне хартије, примали добит и да је све било у реду док фирма „Mat Project Limited“ није дошла у финансијске потешкоће, када је своја дуговања уступила фирми „FTIH“ која је о томе обавестила тужиоце и наставила да исплаћује добит коју су тужиоци примали и за то потписивали признанице. Тврдила је и да је фирма „FTIH“ са сваком од улагача, па и са тужиоцима, сравнила међусобна потраживања и дуговања и закључила Споразум о начину и о времену доспећа исплате уговорених износа. Утврђено је на основу општепознатих података доступних на сајту званичног регистра компанија Велике Британије да је фирма „Mat Project Limited“ чији је матични број ... а законски заступник – директор ЗЗ, основана 27.02.2009. године а престала да постоји 03.01.2011. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, оценом изведених доказа и применом правила о терету доказивања, на основу члана 8. и члана 223. ЗПП, нижестепени судови су сматрали да тужена није доказала своје тврдње да је радила за инострани инвестициони фонд и да је новац који је узимала од тужиле предавала овлашћеним лицима из компаније за коју је радила, на основу чега су закључили да је сав новац задржала за себе. Стога су оценили неоснованим приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене и применом члана 210. и 214. Закона о облигационим односима обавезали тужену да по правном основу неоснованог обогаћења исплати тужилу АА износ од 136.000 евра, са каматом.

Према оцени Врховног касационог суда, побијане нижестепене пресуде засноване су на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће, да накнади вредност постигнуте користи. Ставом 2. истог члана прописано је да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими, с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Према правилима о терету доказивања прописаним чланом 223. ЗПП, ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице закључиће применом правила о терету доказивања (став 1); странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није друкчије одређено (став 2); странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није друкчије одређено (став 3).

У конкретној ситуацији, према наведеним правилима, када је на основу доказа које је тужилу предложила утврђено да је предавала новац непосредно туженој (што уосталом тужена и није спорила), на туженој је био терет доказивања чињеница о даљем инвестирању и предаји новца, о чему она није понудила ниједан релевантан доказ. Исправе у виду признаница и сертификата за које је тужена тврдила да су издате од стране правних лица са којима је тужилу била у пословном односу, нису прописно оверене и легализоване да би имале доказну снагу као и домаће јавне исправе, сходно члану 230. и 231. ЗПП. Њима се не доказује да је тужена била у било каквом пословном односу са наводним иностраним фондовима, нити да су лица која су потписала приложене исправе била овлашћена на њихово издавање. Осим тога, ни сама тужена током поступка није навела име нити једне овлашћене особе са којом је сарађивала и којој је предавала новац добијен од тужиле ради даљег инвестирања. Код таквог стања ствари, правилно је изведен закључак о пасивној легитимацији тужене, као и закључак да је новац примљен од тужиле, без постојања правног основа, тужена задржала за себе.

Сходно цитираној законској одредби члана 210. ЗОО и утврђеном чињеничном стању, које се ревизијом не може побијати, по оцени ревизијског суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је обавезао тужену на исплату утврђеног новчаног износа тужилји са припадајућом каматом, на основу члана 214. ЗОО, по стопи Европске централне банке (у ком делу је преиначио првостепену пресуду) од дана подношења тужбе 09.12. 2011. године до 24. 12. 2012. године, а од тада до исплате, у складу са чланом 2. и 4. став 1. Закона о затезној камати („Сл. гласник РС“, бр.119/2012).

Цењени су ревизијски наводи да Република Србија има билатерални споразум са Аустријом, државом оснивања и седишта фирме „Mat Project Limited“ (у Грацу), према коме не постоји обавеза легализације исправа из тих држава, али су ти наводи неосновани, с обзиром да је тужена као једини доказ на којем је заснивала своју тврдњу да је била овлашћени посредник наведене фирме, приложила копију документа означеног као „Тим лиценца“ издатог од наведене иностране фирме, на коме је назначено да је њено седиште у Лондону. Осим тога, тужена је од тужилје узимала новац у периоду од 2005. – 2008. године, а према подацима са званичног сајта регистра компанија у Великој Британији утврђено је да је „Mat Project Limited“ основана тек касније - 27.02.2009. године.

Указивање у ревизији да је кривична пријава тужилаца против тужене за кривично дело преваре одбачена и да је јавно тужилаштво одустало од кривичног гоњења тужилје јер је заузело став да је тужена била представник фирме и да су тужиоци правни посао закључивали са фирмом, није од утицаја на законитост побијане пресуде. Ово стога што је, према одредби члана 13. ЗПП, у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим, па је правилно другостепени суд оценио ове наводе који су истицани и у жалби тужене, са образложењем да је грађанскоправна одговорност шира од кривичне одговорности и да је у овом поступку тужилја могла да доказује правни основ свог потраживања по основу стицања без основа, без утврђивања кривице тужене.

Такође, није од утицаја позивање ревидента на постојање других пресуда које су према туженој донете по тужбама других лица у истој чињеничноправној ситуацији, са истим доказима, а у којима је тужбени захтев одбијен због недостатка пасивне легитимације. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 25882/16 од 18.11.2016. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2286/17 од 25.01.2018. године, одбијен је тужбени захтев за исплату дуга по основу уговора о зајму који је тужилја у том спору закључила у својству зајмодавца са туженом као зајмопримцем, дакле ради се о другом правном основу, док пресуда Првог основног суда у Београду П 32627/16 од 15.10.2019. године, на коју се у ревизији указује, није правноснажна.

Како је у овом спору одлучено на основу правилне примене правила о терету доказивања и оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП, на утврђено чињенично стање је правилно примењено материјално право. Наводима ревизије се не доводи у

сумњу правилност и законитост побијане другостепене пресуде јер се претежно понављају наводи изнети у жалби, које је другостепени суд ценио на правилан начин, а дату оцену прихвата и ревизијски суд, па је ревизија неоснована.

Из наведених разлога, на основу члана 405. ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда нису били нужни, па је захтев тужилаца за њихову накнаду одбијен применом члана 150. став 1. ЗПП и одлучено као у ставу четвртом изреке.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић